

sikringsloven af 30. Juni 1922 opstillede Fordringer. Selskabet dannes, som vi allerede har hørt af den højtærede Ministers Udtalelser, af Statsanstalten for Livsforsikring i Forbindelse med flere private Forsikringselskaber, og dets Formaal er i et begrænset Omfang og paa en af Forsikringsraadet godkendt Maade at udrede Forsikringskrav til forsikrede, som har tegnet Livsforsikringer gennem tyske Agenturer her i Landet hos Selskaber, som nu ikke er i Stand til at opfylde deres Forpligtelser overfor de forsikrede. Ifølge de Vedtægter, som lægges til Grund for Arbejdet i den paataenkte Hjelpekasse, gælder dette dog som Regel kun de Forsikringer, der er tegnet før 1914.

Som ærede Medlemmer vil erindre, indeholdt den oprindelige Lov om Tilsyn med Livsforsikringsvirksomhed den Bestemmelse, at udenlandske Selskaber, der tegnede Livsforsikringer her i Landet, skulde deponere 100 000 Kr. som Garanti for de forsikrede. Det var jo ikke nogen stor Sum, men for de ganske smaa Selskaber, der kun tegnede faa Forsikringer her i Landet, kunde de 100 000 Kr. være tilstrækkeligt og yde fornøden Dækning for de tegnede Forsikringer, selv om Selskabets Præmiereserve i øvrigt var oplagt i Hjemlandet. Anderledes forholder det sig imidlertid med de større tyske Selskaber, der tegnede mange Forsikringer; her forslog de 100 000 Kr. kun lidt, og Dækningsreserverne var paa Grund af Markkursens Fald aldeles utilstrækkelige til at opfylde Selskabernes Forpligtelse. Jeg skylder dog at tilføje, at dette ikke gælder alle tyske Selskaber, enkelte af dem er i Stand til at opfylde deres Forpligtelser, bl. a. Selskabet „Gotha“, der, saa vidt mig bekendt, har oplagt Præmiereserver her i Landet, der svarer til 95 pCt. af den Erstatning, som det skulde udrede. Ved Revisionen af Livsforsikringsloven i 1922 blev der heldigvis bødnet paa dette Forhold, at udenlandske Selskaber kun skulde deponere 100 000 Kr., idet det nu bestemtes, at der skulde være oplagt en saa stor Præmiereserve, som svarede til de her i Landet tegnede Forsikringer. Dette kom imidlertid ikke de forsikrede til gode, som paa et tidligere Tidspunkt havde tegnet Livsforsikringer i udenlandske Selskaber, og det vil let forstaas, hvilken Kalamitet det er for de forsikrede, der maaske i en lang Aarrække og i god Tro har betalt deres surt sammensparede Præmier og nu kun kan opnaa en mindre

Dækning i tyske Mark eller mulig slet ingen. Det er derfor, man gennem det foreliggende Lovforslag søger at beskytte disse Folk, som er kommet saa uheldigt af Sted, og Forsikringsraadet har, saa vidt mig bekendt, taget Initiativet til en Forhandling mellem de danske Forsikringselskaber angaaende Dannelsen af den nævnte Hjelpekasse, hvortil Selskaberne har paataget sig at bringe de fornødne Ofre, saaledes at to Trediedele af de forsikredes Erstatningskrav kan dækkes. Som Regel gælder dette kun Forsikringer, der ikke overstiger 10 000 Kr. De Ofre, som Selskaberne paatager sig i saa Henseende, vil skønmæssig kunne beregnes til ca. 800 000 Kr., saa det er ikke noget ganske ubetydeligt Offer, de private Selskaber bringer for at bøde paa de uheldige Forhold, som Lovforslaget søger at hjælpe paa.

Af de Vedtægter, der ledsager Lovforslaget som Bilag, fremgaar det jo, hvordan Selskaberne tænker sig, at Virksomheden skal praktiseres, og det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, saa meget mindre som det allerede er omtalt af den højtærede Socialminister. Naar det i Lovforslagets § 2 bestemmes, at Socialministeren kan tillade, at Formanden for Forsikringsraadet indtræder som ulønnet Medlem i Bestyrelsen for den omtalte Garanti- og Hjelpekasse, og at der til Administrationen kan udredes et Beløb af indtil 6 000 Kr. aarlig, der altsaa vil falde delvis paa Staten, saa tror jeg, det er en udmærket heldig Bestemmelse. Hvis man havde overladt Administrationen til et af de bestaaende Forsikringselskaber, er jeg ikke i Tvivl om, at det vilde have voldet betydelig Uro indenfor Forsikringsverdenen. Derimod tror jeg, en saa udmærket og vel ledet neutral Institution som Forsikringsraadet er udmærket egnet til at løse denne Opgave. Jeg kan altsaa kun anerkende, at man er gaaet den Vej at lade Forsikringsraadets Formand være Formand for den omtalte Garanti- og Hjelpekasse og lede dens Administration; saa kan man være overbevist om, at den vil blive ledet paa en neutral Basis, saaledes at de andre Forsikringselskaber ikke vil kunne finde Anledning til at mene, at der derigennem paaføres dem nogen Konkurrence.

Naar de private Selskaber har vedtaget at træde til og bringe de nævnte Ofre, tror jeg, det hænger sammen med, at man foruden den reelle Side af Lovforslagets Indhold, som jeg har nævnt, ogsaa har søgt at lægge en indirekte Opgave ind under Loven, den nemlig,